

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

JSEM V KÓMATU.
NEVÍM, CO SE MI STALO.

OBČAS LŽU

ALICE FEENEY

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

JSEM V KÓMATU.
NEVÍM, CO SE MI STALO.

OBČAS LŽU

ALICE FEENEY

2019

Copyright © 2017 by Alice Feeney
Translation © 2019 by Dana Chodilová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *SOMETIMES I LIE*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers Ltd. v Londýně 2017
přeložila Dana Chodilová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2019

ISBN 978-80-7498-317-7

Pro mého Daniela. A pro ni.

Jmenuji se Amber Reynoldsová. Měli byste o mně vědět tři věci:

1. Jsem v kómatu.
2. Manžel už mě nemiluje.
3. Občas lžu.

NYNÍ

Druhý svátek vánoční, prosinec 2016

Odjakživa miluju tu prázdnotu mezi spánkem a bděním. Pár vzácných vteřin polovědomí, než otevřete oči, kdy si dovolíte věřit, že vaše sny jsou skutečnost. Okamžik intenzivní radosti nebo bolesti, než se smysly zase dají do práce a prozradí vám, kdo, kde a co jste. Prozatím, jen ještě na vteřinku, si vychutnávám ten samoléčivý přelud, který mi dodává představu, že jsem kdokoli, jsem kdekoli, jsem milovaná.

Vycítím světlo za víčky a soustředím se na platinový kroužek na svém prstu. Připadá mi jaksi masivnější než dřív, jako by mě tížil. Ležím pod pokrývkou, tu vůni neznám. Jsem snad v hotelu? Vzpomínky na to, co se mi zdálo, blednou. Pokouším se je zadržet, pokouším se být někým jiným odněkud jinud, ale nejde to. Jsem to jenom já a jsem tady, a už tuším, že tady být nechci. Bolí mě končetiny a jsem tak unavená, že se mi nechce otvírat oči – teprve pak poznám, že to ani nejde.

Proletí mnou panika jako nápor ledového vzduchu. Nemůžu si vzpomenout, kde jsem ani jak jsem se sem dostala, ale vím, kdo jsem: *Jmenuju se Amber Reynoldsová, je mi pětatřicet let a jsem vdaná za Paula*. Opakuju si ty tři věci v hlavě, přidržuju se jich, jako by mě mohly zachránit, ale vím, že se nějaká část příběhu ztratila, posledních pár stránek je vytržených. Jakmile

složím vzpomínky jakžtakž dohromady, zatlačím je do pozadí, abych mohla uvažovat, cítit, snažím se v tom všem nějak vyznat. Jedna vzpomínka se ale odmítá poddat, propracovává se do popředí a já jí nechci věřit.

Do vědomí se mi prodere hučení nějakého přístroje, ukradne mi poslední střípky naděje a nechá mi jenom nechtěné vědomí, že jsem v nemocnici. Z toho sterilního pachu se mi chce zvracet. Nesnáším nemocnice. Sídli v nich smrt a bloudí jimi smutky a já sem nerada chodím i na návštěvu, natož si lehnout.

Předtím u mě byli nějací lidé, cizí lidé, teď si na to vzpomínám. Řekli slovo, které jsem se rozhodla radši neslyšet. Pamatuju si zmatek, zvýšené hlasy a strach, nejen svůj. Zkousím si toho vybavit víc, jenže hlava nespolupracuje. Stalo se něco hrozně zlého, ale nevzpomínám si co ani kdy.

Proč tu není on?

Je nebezpečné klást si otázku, když odpověď znáte.

Nemiluje mě.

Odložím tu myšlenku na později.

Slyším, jak se otvírají dveře. Kroky a po nich zas ticho, ale je zkažené, už ne čiré. Cítím vyčpělý cigaretový kouř, tužku škrábající po papíru po mé pravici. Nalevo ode mě někdo zakašle, jsou tedy dva. Cizí, neznámí lidé. Je mi chladněji než předtím, připadám si strašlivě malá. Takovou hrůzu jako teď jsem v životě nepoznala.

Kéž by tak někdo něco řekl.

„Co je zač?“ ozve se ženský hlas.

„Nevím. Chuděrka, je na hadry,“ odpoví jiná žena.

Už lituju, že něco řekly. Rozječím se:

Jsem Amber Reynoldsová! Rozhlasová moderátorka! Jak to, že mě neznáte?

Křičím to pořád dokola, ale ony si mě nevšímají, protože na venek mlčím. Zvenčí jsem nikdo a jsem bezejmenná.

Ráda bych viděla sama sebe, jak mě vidí ony. Ráda bych si sedla, natáhla se a dotkla se jich. Ráda bych zas něco cítila. Cokoli. Kohokoli. Ráda bych položila tisíc otázek. Myslím, že chci znát odpovědi. Zase řekly to slovo co předtím, to, které odmítám slyšet.

Odešly, zavřely za sebou dveře, ale to slovo nechaly tady, jsem s ním sama a už ho nemůžu ignorovat. Nedokážu otevřít oči. Nedokážu se pohnout. Nedokážu promluvit. To slovo probublává na povrch, exploduje a já vím, že je to pravda...

Kóma.

PŘEDTÍM

O týden dřív – pondělí 19. prosince 2016

Brzo ráno jsem se potmě vypravila dolů, opatrně a po špičkách, abych ho neprobudila. Všechno bylo na svém místě, a přesto mi připadalo, že něco chybí. Natáhla jsem si těžký zimní kabát a vydala se do kuchyně zahájit svou rutinní činnost. Začala jsem u zadních dveří a několikrát zmáčkla kliku, abych se ujistila, že je zamčeno.

Nahoru, dolů. Nahoru, dolů. Nahoru, dolů.

Zastavila jsem se před velkým oranžovým sporákem s rukama pozdvíženými jako dirigent, jako bych se chystala řídit impozantní orchestr plynových hořáků. Prsty provedly známé gesto, ukazováčky a prostředníčky se spojily s palci. Šeptala jsem si pro sebe, přitom přejížděla pohledem všechny knoflíky a číselníky, jestli jsou vypnuté. Kompletně jsem si to prošla třikrát, nehty o sebe ťukaly morseovku, které rozumím jen já sama. Jakmile jsem se přesvědčila, že je všechno v pořádku a zajištěné, vyšla jsem z kuchyně, chvilku postála na chodbě a zauvažovala, jestli se dnes náhodou nepotřebuju vrátit a zahájit celou proceduru nanovo. Nebylo třeba.

Přikradla jsem se po vrzející prkenné podlaze do předsíně, vzala si tašku a zkontrolovala obsah. Telefon. Peněženka. Klíče. Zavřela jsem ji, otevřela a prohlédla ji znova. Telefon. Peněženka.

Klíče. Potřetí jsem se ujistila cestou k předním dveřím. Zarazila jsem se před zrcadlem a v šoku zírala na ženskou, která na mě od tamtud hleděla. Tvář, snad kdysi hezká, dnes bych ji málem nepoznala. Směsice světla a tmy. Dlouhé černé řasy lemující velké zelené oči, pod nimi smutné temné stíny, nad nimi husté hnědé obočí. Kůže jako světlé plátno natažené na lících kostech. Vlasý hnědé, skoro až dočerna, rovné pramínky, lenivě se povalující po rame-nou. Pročísla jsem si je prsty a gumičkou ze zápěstí je stáhla doza-du do ohonu. Rty se pootevřely, jako bych chtěla něco říct, ale vy-šel ze mě jenom vzduch. Hleděla na mě tvář vhodná pro rozhlas.

Vzpomněla jsem si na čas a uvědomila si, že na mě vlak ne-počká. Nerozloučila jsem se, ale čert to vem. Zhasla jsem světlo a vyšla z domu, třikrát jsem se ujistila, že jsou hlavní dveře za-mčené, a vydala se po měsícem osvětlené zahradní stezce.

Bylo brzy ráno, ale já věděla, že stejně přijdu pozdě. Made-line už jistě sedí v kanceláři, noviny jsou přečtené, všechny za-jímavosti vyzobané. Produkční už ty papírové mrtvoly proša-covaly, Madeline po nich začne štěkat a nutit je, aby jí sehnaly nejlepší rozhovory pro ranní vysílání. Taxíky se rozjedou, aby nabraly a přivezly nervózní a nepřipravené hosty. Každý den je jiný, a přece vládne naprostá rutina. Uplynulo už šest měsíců, co jsem nastoupila k týmu *Ráno u kávy*, a věci nejdou podle plánu. Spousta lidí by řekla, že mám snovou práci, ale sny můžou být i nočními můrami.

Zastavila jsem se ještě v hale koupit kafe pro sebe a pro kole-gyni a vyšla po kamenných schodech do pátého patra. Výtahem nejezdím. Než jsem vplula do kanceláře, nasadila jsem úsměv a připomněla si, že tohle umím nejlíp: měnit se podle očekávání lidí kolem sebe. Umím „kamarádku Amber“ nebo „manželku Amber“, ale teď nastal čas na „Amber z *Rána u kávy*“. Sehraju všechny role, které mi život přinese, znám všechny repliky, na-cvičovala jsem si je hezky dlouho.

Slunce ještě ani pořádně nevyšlo, ale náš malý ženský tým se už shromáždil, přesně jak jsem si myslela. Tři mladé svěží produkční, poháněné kofeinem a ctižádostí, se skláněly nad svými stoly, obklopené hraničkami knih, starými scénáři a prázdnými hrnky bušily do klávesnic, jako by na tom závisely životy jejich koček. V koutě vzadu jsem viděla svítit lampu v Madelinině soukromé kanceláři. Posadila jsem se za stůl, pustila počítač a opětovala vřelé úsměvy a pozdravy. Lidé nejsou zrcadla, nevidí vás tak, jak se vidíte sami.

Madeline letos zlikvidovala tři osobní asistenty. Nikdo nevydržel dlouho, každého vyhodila. Já o vlastní kancelář nestojím a asistenta nepotřebuju, ráda sedím tady s ostatními. Židle vedle mě byla prázdná. Touhle dobou už tu obvykle sedává Jo. Dostala jsem strach, jestli se něco nestalo. Shlédla jsem na její chladnou kafe a donutila se odnést ho Madeline do kanceláře. Něco jako mírová ratolest.

Zastavila jsem se v otevřených dveřích jako upír, který čeká na pozvání. Kancelář má směšně malou, je to spíš upravená skříň, odmítá sedět s námi ostatními. Na falešné zdi si vyvěsila své zarámované fotky s různými celebritami a za stůl poličku s oceněními. Nevzhlédla. Prohlížela jsem si její nehezke krátké vlasy, šedé kořínky prosvítající pod černými štětinami. Několik brad, jedna na druhé, zbytek faldů naštěstí schovávaly černé pytlavé šaty. Lampa osvětlovala klávesnici, nad níž strnuly její prsty ověncené prsteny. Věděla jsem, že mě vidí.

„Říkala jsem si, že by se ti hodilo kafe.“ Zklamalo mě, jak obyčejně ta slova znějí, vymýšlela jsem je dlouho.

„Dej ho na stůl,“ nařídila mi a nespouštěla oči z monitoru.

Rádo se stalo.

V rohu prskal malý teplomet, horký vzduch čpící spáleninou se mi vinul kolem nohou a držel mě na místě. Přistihla jsem se, že zírám na mateřské znaménko na její tváři. To moje oči občas dělají, soustředí se na něčí nedokonalost a úplně zapomenou, že to ten člověk vnímá.

„Měla jsi pěkný víkend?“ odvážíla jsem se zeptat.

„Ještě nemám náladu se bavit,“ odsekla. A tak jsem ji nechala být.

Vrátila jsem se ke stolu a probrala si hraničku pošty, která se nasbírala od pátku: pár od pohledu příšerných románů, které si nikdy nepřečtu, pár dopisů od fanoušků a pozvánka na charitativní akci, ta mě upoutala. Upíjela jsem kafe a snila o tom, co bych si oblékla a koho vzala s sebou, kdybych tam šla. Vážně bych se měla víc věnovat charitě, jenom tak mít čas. Madeline je nejenom hlasem *Rána u kávy*, ale i tváří fondu Dítětem v krizi. To její spojení s největší dětskou charitativní organizací v zemi mi odjakživa připadalo absurdní. Děti nenávidí a vlastní nikdy neměla. Dokonce se ani nevдалa. Je v životě úplně sama, ale ne osamělá.

Probrala jsem poštu a přečetla si instruktáž k dnešnímu dopolednímu programu. Vždycky se hodí mít přehled, než to vypukne. Nemohla jsem najít červenou tužku, a tak jsem zamířila ke skříni s kancelářskými potřebami.

Zásoby někdo doplnil.

Podívala jsem se přes rameno a zase zpátky na úhledně srované police potřeb. Vzala jsem si plnou hrst lepicích papírků, do kapes jsem si nacpala červené tužky. Sebrala jsem všechny, zůstala jen prázdná krabice. Ostatní barvy jsem tam nechala. Nikdo nevzhlédl, když jsem se vracela ke stolu, neviděl, jak jsem si to všechno vysypala do zásuvky a zamkla ji.

Právě když jsem si začala dělat starosti, že se má jediná kamarádka dnes neobjeví, Jo vešla a usmála se na mě. Byla oblečená stejně jako vždycky, v džínsech a bílé blůze, jako by se nemohla rozloučit s devadesátkami. K tomu boty se sešlapanými podpatky, které údajně nenávidí, světlé vlasy vlhké deštěm. Posadila se ke stolu vedle toho mého, naproti ostatním produkčním.

„Promiň, že jdu pozdě,“ špitla. Nikdo kromě mě si jí nevšímal.

Poslední, kdo dorazil, byl Matthew, editor pořadu. Nic nového pod sluncem. Upnuté plátěné kalhoty se napínaly ve švech, spuštěné na bocích pod pneumatikou v pase. Na své dlouhé nohy je měl trochu krátké, odhalovaly pestré ponožky nad lesklými hnědými botami. Bez pozdravu zamířil přímo k úhledně uklizenému psacímu stolu u okna. Nikdy nepochopím, proč tým žen vysílající pořad pro ženy řídí muž. Na druhou stranu, tenhle muž zariskoval a dal mi práci, když má předchůdkyně zničehonic odešla, takže bych mu měla být vděčná.

„Matthewe, mohl bys za mnou laskavě zajít, když už jsi konečně tady?“ ozvala se Madeline z druhé strany místnosti.

„A to si myslel, že už to dneska ráno nemůže být horší,“ zapsptala Jo. „Pořád platí, že si po práci skočíme na skleničku?“

Přikývla jsem. Ulevilo se mi, že nemíní po vysílání zase hned zmizet.

Sledovaly jsme Matthewa, jak popadl poznámky a pospíchal do Madelininy kanceláře, až mu pestrý plášť zavál u boků, jako by chtěl vzlétnout. Za pár chvil se zase přihnul zpátky, brunátný a nervózní.

„Radši už půjdeme do studia,“ přerušila Jo moje myšlenky. Znělo to rozumně, za deset minut mělo začít vysílání.

„Podívám se, jestli je Její Veličenstvo připraveno,“ odpověděla jsem a potěšilo mě, že se Jo usmála. Zachytila jsem Matthewův pohled, povytáhl úhledně klenuté obočí. Neměla jsem to říkat nahlas.

Minutová ručička se blížila k celé a všichni se přesunuli na svá místa. Madeline a já do studia, usadit se na ztemnělé ústřední pódium. Jsme jako dvě naprosto nesourodá zvířata omylem umístěná do jednoho výběhu, Jo a zbytek produkčních nás sleduje skrz obrovské skleněné okno z bezpečí zvukotěsné kabiny. Mají tam jasno a hluk, milion různobarevných tlačítek, vypadají strašlivě složitá na tu jednoduchou práci, kterou děláme – zpovídáme lidi a předstíráme, že nás to těší. Naproti tomu

u nás ve studiu vládne přítmí a nepříjemné ticho. Jen stůl, pár židlí a mikrofonů. Usadily jsme se s Madeline, mlčky se navzájem ignorovaly a čekaly, až se rozsvítí červené světlo a začne první dějství.

„Dobré ráno, vítejte u pondělního vydání *Rána u kávy*, tady Madeline Frostová. V dnešním pořadu máme jako hosta autorku bestsellerů E. B. Knightovou, ale ještě předtím budeme diskutovat o rostoucím počtu žen – živitelek rodin. Téma dnešní telefonické ankety zní: fiktivní přátelé. Měli jste nějakého takového kamaráda jako děti? Možná ho máte pořád...“

Znamý tón jejího „vysílacího“ hlasu mě zklidnil, přepnula jsem na autopilota a čekala, až na mě dojde řada. Napadlo mě, jestli je už Paul vzhůru. Poslední dobou není ve své kůži, dlouho do noci trčí ve své spisovatelské boudě a do postele chodí těsně předtím, než já vstávám, pokud vůbec. Té své boudě říká s oblibou srub. Já radši nazývám věci pravými jmény.

Jednou jsme s E. B. Knightovou strávili večer, bylo to tehdy, když Paulovi vyšla první kniha. Od té doby už uplynulo pět let, stalo se to nedlouho potom, co jsme se seznámili. Já byla v té době televizní reportérka. Místní zprávy, žádná velká sláva. Ale když se vídáte na obrazovce, nutí vás to dbát na vlastní vzhled, to v rádiu neplatí. Byla jsem tehdy štíhlá, neuměla jsem vařit, neměla jsem ostatně pro koho a nechtělo se mi namáhat jen pro sebe. Kromě toho jsem v jednom kuse pracovala, většinou jsem točila příspěvky o výmolech na cestách nebo o krádežích olověných krytin z kostelních střech. Až jednoho dne zasáhla šťastná náhoda. Naše reportérka, která se věnovala showbyznysu, onemocněla a mě poslali vyzpovídat nového slibného autora místo ní. Dokonce jsem ani nečetla jeho knihu. Měla jsem kocovinu a vztek, že mám dělat práci za někoho jiného, což se okamžitě změnilo, jakmile vešel do místnosti.

Paulův nakladatel na ten rozhovor rezervoval apartmá v Ritzu. Působilo to jako jeviště a já si připadala jako herečka, která

se nenaučila text. Pamatuju si ten pocit, že na to nestačím, ale sotva se posadil do křesla naproti mně, všimla jsem si, že je ještě nervóznější. Bylo to jeho první televizní interview, a mně se nějak povedlo ho rozmluvit. Po rozhovoru mě požádal o vizitku a já v tom vůbec nic nehledala, ale můj kameraman celou cestu k autu nadšeně básnil o „chemii“ mezi námi. Ještě ten večer mi Paul zavolal a já se cítila jako školačka. Povídali jsme si úplně přirozeně, jako bychom se znali už dlouho. Řekl, že příští týden má jít na předávání knižních cen a nemá doprovod. Jestli bych prý nemohla jít s ním. Mohla jsem. Seděli jsme u jednoho stolu s E. B. Knightovou, byla to večere se živoucí legendou a naprosto nezapomenutelné první rande. Spisovatelka nám připadala okouzlující, chytrá a vtipná. Od chvíle, kdy jsem zjistila, že bude hostem v našem pořadu, jsem se těšila, že se s ní znovu setkám.

„Ráda vás vidím,“ oslovila jsem ji, jakmile ji přivedli do studia.

„Já vás taky,“ opáčila a usadila se. Zřejmě mě nepoznala. Jsem snadno zapomenutelná.

Drobný čtyřiaosmdesátiletý obličej rámovalo typické bílé mikádo. Byla bezvadně upravená, dokonce i vrásky měla úhledně naaranžované. Působila křehce, ale mozek jí pracoval bystře a rychle. Tváře zrůžověly, pozorné modré oči putovaly po studiu, než se zahleděly na zvolený cíl. Vřele se usmála na Madeline, jako by se setkala s nějakým hrdinou. Hosté to občas dělají. Vlastně mi to ani nevadí.

Po vysílání jsme se všichni přesunuli do konferenční místnosti na zhodnocení pořadu. Posadili jsme se a čekali na Madeline. Všichni zmlkli, když konečně dorazila. Matthew začal procházet jednotlivé příspěvky – co vyšlo dobře, co ne. Madeline se netvářila spokojeně, mračila se, jako by jí uletěly včely. My ostatní jsme mlčeli a já se zase zamyslela. *Třpyť se, třpyť se, hvězdičko...*

Madeline se zakabonila.

Přemýšlím, kdo vlastně jsi.

Zamlaskala a protočila panenky.

Tak vysoko nad světem...

Když už Madeline docházela nevyslovená kritika, tým se zvedl a začal se trousit ven.

Jak diamant na nebi.

„Amber, můžu si s tebou promluvit?“ vytrhl mě ze zasnění Matthew. Řekl to tak, že jsem neměla na vybranou. Zavřel dveře a já si zase sedla a pátrala mu ve tváři po nějakém vodítku. Jako obvykle byla nečitelná, bez emocí, člověk by na něm nepoznal, ani kdyby mu právě umřela matka. Vzal si z talířku pro hosty sušenku a pobídl mě, ať si taky posloužím. Zavrtěla jsem hlavou. Když se chce Matthew vyjádřit, dává si na tom záležet. Pokusil se na mě usmát, ale zjistil, že je to moc pracné, a tak se radši zakousl do sušenky. Pár drobků se mu zachytilo na tenkých rtech, párkrát se pootevřely a zase zavřely, jak se snažil najít správná slova.

„No, můžu začít zeširoka, ptát se, jak se máš, a tvářit se, že mě to zajímá. Nebo přejdu přímo k věci,“ spustil. Žaludek se mi zauzloval strachem.

„Do toho,“ pobídla jsem ho, i když bych ho nejradši zarazila.

„Jak je to teď mezi tebou a Madeline?“ zeptal se a zase si kousl.

„Jako obvyčejně, nesnáší mě,“ vyhrkla jsem zbytečně rychle. Teď jsem si pro změnu já vyzkoušela falešný úsměv, i s visačkou, abych ho mohla zase vrátit.

„Ano, to je pravda, a v tom je problém.“ Nemělo by mě to překvapovat, a stejně překvapovalo. „Já vím, že ti neusnadnila život, když jsi k nám nastoupila. Ale pro ni je to taky těžké, přizpůsobit se ti. Připadá mi, že se napětí mezi vámi nezmírňuje. Možná si myslíš, že to lidi nevycítí, jenomže je to znát. Pro pořad a pro zbytek týmu je důležité, aby mezi námi fungovala chemie.“ Hleděl na mě a čekal na odpověď, ale já nevěděla, co říct. „Myslíš, že bys mohla na vašem vztahu zapracovat?“

„No, můžu to zkusit...“

„Fajn. Neuvědomil jsem si, jak moc je nespokojená, až do dneška. Dala mi takové ultimátum.“ Odmlčel se a odkašlal si, teprve pak pokračoval. „Chce, abych tě nahradil někým jiným.“

Čekala jsem, co ještě řekne, ale mlčel. Jeho slova mezi námi visela ve vzduchu a já se jim snažila porozumět.

„Vyhazuješ mě?“

„Ne!“ namítl, ale jeho tvář prozrazovala něco jiného, zatímco vymýšlel, co říct. Spojil ruce před hrudí dlaněmi k sobě, dotýkaly se jenom špičky prstů, připomínaly kostelní věž nebo vlažnou modlitbu. „No, aspoň zatím ne. Dám ti čas do Nového roku, abys na tom zapracovala. Je mi líto, že se to děje zrovna kolem Vánoc, Amber.“ S námahou rozpletl dlouhé nohy a od táhl se ode mě tak daleko, jak mu židle dovolovala. Pusa se mu zkroutila sama od sebe, jako by ochutnal něco vážně hnusného, a čekal, co já na to. Nevěděla jsem, co říct. Někdy si myslím, že je lepší neříkat nic, ticho se aspoň nedá nesprávně vyložit. „Jsi skvělá, máme tě rádi, ale musíš pochopit, že *Ráno u kávy*, to je Madeline, dělá to už dvacet let. Je mi líto, ale kdybych si musel vybrat mezi vámi dvěma, mám svázané ruce.“

NYNÍ

Druhý svátek vánoční, prosinec 2016

Zkousím si představit okolí. Nejsem na běžném oddělení, na to je tu moc ticho. Nejsem ani v márnici, cítím, že dýchám, slabě mě zabolí v plicích pokaždé, když se mi namáhavě nadmou. Jediné, co slyším, je tlumené pípání přístrojů odněkud zblízka. Zvláště mě to uklidňuje, je to má jediná společnost v neviditelném vesmíru. Začnu pípání počítat, hromadím si je v hlavě, bojím se, že utichnou, a netuším, co by to znamenalo.

Zřejmě jsem v nějakém privátním pokoji. Představuji si sama sebe, uvězněnou v té klinické cele, čas zvolna odkapává po jejích čtyřech stěnách, na zemi se sbírají kaluže kalu a pomalu stoupají, až mě utopí. Do té doby existuju jen v nekonečném prostoru, kde se sen mísí s realitou. Nic víc nedělám, jen jsem a čekám, ale bůhví na co. Vrátila jsem se do továrního nastavení, jsem jen lidská bytost, oproštěná od svých skutků. Za neviditelnými stěnami jde život dál, ale já jsem nehybná, němá a zkrocená.

Fyzická bolest je skutečná a neodbytně o sobě dává vědět. Přemýšlím, jak moc jsem zraněná. Lebku mám jako ve svěráku, něco mi ji stahuje a svírá v rytmu bušení srdce. Zahájím revizi vlastního těla od hlavy k patám, marně se pokouším dobrat vysvětlující diagnózy. Pusu mám otevřenou, mezi rty cítím cizí

předmět, tlačí se mi kolem jazyka do krku. Tělo působí jaksi cize, jako by patřilo někomu jinému, ale poddává se analýze až po prsty na nohách. Cítím všech deset, hned se mi uleví. Jsem tady, tělesně i duševně, a teď už jen potřebuju někoho, kdo mě zase uvede do provozu.

Uvažuju, jak asi vypadám, jestli mě někdo učesal a umyl mi obličej. Nejsem marnivá, radši se nechám slyšet než vidět, a nejradši jsem, když si mě nikdo nevšímá. Nejsem nic zvláštního, nejsem jako *ona*. Vlastně jsem spíš stín. Malá špinavá šmouha.

Mám strach, ale jakési základní instinkty mi tvrdí, že se z toho dostanu. Dám se do pořádku, protože musím. Jako vždycky.

Slyším otvírání dveří a kroky blížící se k posteli. Matně vnímám pohybuující se stíny. Jsou dva. Cítím levnou voňavku a lak na vlasy. Mluví spolu, ale slova nerozluštím, ještě ne. Prozatím je to pro mě jenom zvuk, něco jako cizí film bez titulků. Jeden z přítomných mi vytáhne levou paži zpod přikrývky. Je to divný pocit, jako když jste si jako dítě hráli na hadrového panáka. V duchu sebou škubnu, ucítím prsty na kůži. Nemám ráda, když se mě dotýká někdo cizí. Nemám ráda, když se mě dotýká kdokoli, dnes už i *on*.

Jedna postava mi něco ovine kolem levé paže, asi škrtidlo. Jemně mi paži zase položí a přejde na druhou stranu. Druhá sestřička – budou to jistě sestřičky – stojí v nohách postele. Slyším šustění papíru v prstech, domýšlím si, že buď čte knihu, nebo mou složku. Zvuky zesílí.

„Ta je poslední, pak můžeš zmizet. Co se jí stalo?“ ptá se ta blíž ke mně.

„Přivezli ji včera pozdě večer. Nějaká bouračka,“ odpoví druhá a přitom přechází kolem postele. „Pustíme sem trochu denního světla, co, třeba to tu bude veselejší?“ Slyším vrzání neochotně se poddávajících závěsů, šero se trochu projasní. Pak mě něco bez varování bodne do ruky. Je to divný pocit, bolesti

se stáhnou do sebe. Cítím chlad, plave mi pod kůží a plíží se mi tělem, až se stane mou součástí. Hlasy mě přivádějí zpátky.

„Volali příbuzným?“ ptá se ta, co zní starší.

„Manželovi. Zkoušeli to třikrát, spadlo to rovnou do schránky,“ odpoví druhá. „Člověk by řekl, že si všimne, že se mu na Boží hod ztratila žena.“

Boží hod.

Probírám svou knihovnu vzpomínek, ale spousta polic je prázdná. Z Vánoc si nepamatuju nic. Obvyčejně je trávíme s rodinou.

Proč tu se mnou nikdo není?

Všimnu si, že mám strašně sucho v puse, cítím zaschlou krev. Co bych dala za trochu vody! Jak jen je upozornit? Celou bytostí se soustředím na svoje ústa, snažím se nějak narušit ohlušující ticho, ale nedaří se mi to. Jsem duch lapený ve vlastním těle.

„No tak jo, já padám, jestli ti to nevádí?“

„Tak zatím, pozdravuj Jeffa.“

Dveře se otevrou, zaslechnu rádio v dálce. K uším mi dolehne známý hlas.

„Mimochodem, pracuje v *Ránu u kávy*, našli jí pracovní průkaz v tašce, když ji přivezli,“ říká sestra na odchodu.

„Fakt? Nikdy jsem o ní neslyšela.“

Já to slyším!

Dveře se zavrou, ticho se vrátí a já se ztrácím, jsem pryč, tiše ječím ve tmě, která mě spolkla.

Co se mi to stalo?

Přes vnitřní křik jsem zvenčí nemá a nehybná. Ve skutečném životě mě platí za to, že mluvím do rádia, ale teď jsem umlčená, nejsem nic. Tma mi víří myšlenkami, až se všechno zastaví při zvuku otevírajících se dveří. Zřejmě odchází i druhá sestra. Chce se mi vykřiknout, žebrat, aby zůstala, vysvětlit jí, že jsem jen trochu zabloudila v králičí noře a potřebuju ukázat

cestu zpátky. Ale ona neodchází. Do pokoje vešel někdo jiný. Cítím ho, slyším ho brečet a vnímám jeho strašlivou hrůzu při pohledu na mě.

„Je mi to hrozně líto, Amber. Už jsem tady.“

Svírá mi ruku až moc pevně. To já jsem ta, kdo ztratila sama sebe, on mě ztratil už před lety, a teď mě nenajde. Druhá sestra odchází, aby nám dopřála prostor a soukromí, nebo prostě vycítila nepříjemnou situaci, že něco není, jak by mělo být. Nechci, aby odešla, nechci, aby mě s ním nechala o samotě, ale nevím proč.

„Slyšíš mě? Prober se, prosím,“ opakuje znova a znova.

Moje mysl před jeho hlasem couvá. Kolem lebky se mi zase stahuje svěrák, jako by mi do spánků tlačilo tisíc prstů najednou. Nevzpomínám si, co se mi stalo, ale s neochvějnou jistotou vím, že s tím má něco společného tenhle muž, můj manžel.

PŘEDTÍM

Pondělí 19. prosince 2016 – odpoledne

Zpočátku jsem byla vděčná, když Matthew řekl, že si můžu vzít na zbytek dne volno. Tým se už rozprchl na oběd, a to znamenalo, že se vyhnu všem otázkám a falešné účasti. Ale teprve když jsem se vlekla po Oxford Street jako losos táhnoucí proti proudu turistů a nakupujících, došlo mi, že to udělal kvůli sobě. Nikomu se nechce sedět, zírat na uszlenu ženskou tvář a vyčítat to sám sobě.

Přestože bylo prosincové odpoledne, obloha svítila jasně modrou barvou, slunce se tlačilo skrz rozptýlené mraky a malovalo iluzi jasného dne na pozadí mlhy a pochybností. Potřebovala jsem se zastavit a přemýšlet, a tak jsem to udělala. Přímo uprostřed přečpané ulice ke vzteku všech kolemjdoucích.

„Amber?“

Vzhlédla jsem do usmívající se tváře vysokého muže přímo přede mnou. Nejdřív jsem ho nepoznala, ale pak ve mně blesklo poznání a po něm proud vzpomínek: Edward.

„Ahoj, jak se máš?“ vysoukala jsem ze sebe.

„Výborně. Moc rád tě vidím.“

Políbil mě na tvář. Mělo by mi být jedno, jak vypadám, ale objala jsem se pažemi, jako bych se pokoušela schovat. Všimla jsem si, že vypadá úplně stejně jako dřív. Skoro nezestárl, i když

je to jistě deset let, co jsem ho viděla naposled. Opálený, jako by se právě vrátil odněkud z teplých krajů, v hnědých vlasech světlé proužky, ani náznak šedin. Vypadal tak zdravý, čistý, tak mimořádně spokojený v té své opálené kůži. Oblečení od pohledu nové, drahé, oblek pod dlouhým vlněným pláštěm jistě šitý na míru. Svět byl pro něj odjakživa moc malý.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Vzpomněla jsem si, že jsem brečela, musela jsem vypadat příšerně. „Ano. No, vlastně ne. Jenom nějaké špatné zprávy, to je všechno.“

„To je mi líto.“

Přikývla jsem, zatímco on čekal, co řeknu, a já nevěděla, jak pokračovat. Nedokázala jsem si vzpomenout na nic kromě toho, jak moc jsem mu ublížila. Nikdy jsem mu nevysvětlila, proč už s ním dál nechci chodit, jednoho dne jsem prostě odešla z jeho bytu, ignorovala jeho volání a naprosto se od něj odřízla. Studoval v Londýně stejně jako já. Já ještě bydlela doma a u něj jsem pobývala, jak se jen dalo, až to skončilo a já odešla a už se nevrátila.

Vrazila do mě žena, která psala v chůzi textovku. Zavrtěla hlavou, jako by to byla moje vina, že se nedívá na cestu. Ten otřes ze mě vydoloval aspoň pár slov.

„Jsi v Londýně na Vánoce?“ zeptala jsem se.

„Ano. Vlastně jsem se sem právě přistěhoval s přítelkyní. Mám tu novou práci.“ Pocit úlevy ve mně vystřídalo cosi jiného. No jistě, šel v životě dál. Domlouvala jsem si, že za něj musím mít radost, přiměla jsem se vyloudit na tváři skoro nadšený úsměv a neslaně nemastně přikývnout.

„Chápu, že teď není nejlepší chvíle,“ pokýval hlavou. „Ale tady máš mou vizitku. Bylo by fajn se někdy sejít. Teď zrovna mám s někým sraz a už jdu pozdě, ale moc rád jsem tě viděl, Amber.“ Vzala jsem si vizitku a podnikla další pokus o úsměv. Pohladil mě po rameni a zmizel zas v davu. Nemohl se dočkat, až se ztratí.

Posbírala jsem střepy sebe sama a přepnula na autopilota. Nohy mě zanesly do malého baru hned u Oxford Street. Chodívali jsme sem s Paulem, když jsme se začali scházet. Kdoví, kdy jsme tu byli naposled. Vlastně jsem si ani nevzpomínala, kdy jsme si naposledy vyrazili ven. Myslela jsem si, že se na tom známém místě budu cítit v bezpečí, ale spletla jsem se. Objednala jsem si velkou sklenici červeného vína a propletla se k jedinému volnému stolu u krbu. Neměl ochrannou mříž. Odsunula jsem si židli kousek dál, i když jsem se potřebovala zahřát. Hleděla jsem na sklenici malbeku a postupně se vzdalovala dění kolem. Jak přesvědčit ženu, která nemá ráda nikoho, aby měla ráda mě? Doufala jsem, že když budu do sklenice zírat dost dlouho, vymyslím řešení. Zatím mě ale nic nenapadalo.

Dala jsem si malinký doušek vína. Bylo dobré. Zavřela jsem oči, spolkla ho a vychutnávala si pocit, jak mi klouže do krku. Já hlupák. Všechno šlo dobře, a já to ohrozila. Měla jsem se s Madeline víc snažit, měla jsem se držet plánu. Nesmím o tuhle práci přijít, ještě ne. Musí existovat řešení, jenom jsem si nevěřila, že na ně přijdu. Potřebuju ji. Hned jsem té myšlenky zalitovala a rozhodla se, že potřebuju spíš další pití.

Jakmile jsem vyprázdnila sklenku, objednala jsem si další, a zatímco jsem na ni čekala, vytáhla jsem z tašky mobil. Vytočila jsem Paula. Měla jsem mu zavolat hned, kdovíproč jsem to neudělala. Nebral to, zkusila jsem to znovu. Nic, jenom hlasová schránka. Nenechala jsem vzkaz. Dorazila druhá sklenice vína, napila jsem se, potřebovala jsem se otupit, i když jsem si uvědomovala, že bych měla zpomalit. Musím se udržet přičetná, pokud se chci dostat zpátky na správnou cestu, je to nutné, jinak to nejde. Měla bych se s tím vypořádat sama, ale nešlo to.

„Vidím, že jsi začala beze mě,“ ozvala se Jo, odmotala si z krku nesmyslně dlouhou šálu a vklouzla na protější židli. Smích ji opustil, sotva se na mě pořádně podívala. „Co se děje? Vypadáš jako strašidlo!“

„Takže to nevíš?“

„Co nevím?“

„Měla jsem pohovor s Matthewem.“

„Tím se ta depka vysvětluje,“ poznamenala a shlédla na vin-
ný lístek.

„Asi přijdu o práci.“

Jo na mě zírala, jako by něco hledala. „Co to sakra meleš?“

„Madeline mu dala ultimátum. Buď půjdu já, nebo ona.“

„A on ti řekl, že máš padáka? Jen tak?“

„Ne úplně. Mám čas do Nového roku, musím něco udělat,
aby si to rozmyslela.“

„Tak to udělej.“

„Co?“

„To nevím, ale takhle s tebou přece nemůžou jednat.“

„Smlouva mi končí v lednu, prostě mi ji neobnoví, a hotovo.
Nemám čím argumentovat. Navíc mají čas najít si přes Vánoce
náhradu.“ Dívala jsem se, jak Jo zpracovává, co jsem řekla, a vi-
děla, že došla ke stejnému závěru jako já před pár hodinami.

„Ty to vážně potřebuješ mít dramatický, co?“

„Jsem v prdeli, víd?“

„Ještě ne. Něco vymyslíme. Ale nejdřív potřebujeme ještě víno.“

„Můžu dostat další sklenici, prosím?“ obrátila jsem se
na procházejícího číšníka. A zpátky k Jo. „Nemůžu tu práci
ztratit.“

„Neztratíš.“

„Nestačila jsem udělat všechno, co potřebuju.“ Číšník se
pořád ochomýtal poblíž a ustaraně po mně koukal. Usmála
jsem se na něj. Zdvořile pokývl a šel pro víno. Rozhlédla jsem
se po baru, pár pohledů mi prozradilo, že mluvím moc hla-
si-tě. Stává se mi to, když jsem unavená nebo líznutá. Připomněla
jsem si, že mám být tišší.

Jakmile dorazilo víno, řekla mi Jo, ať si vytáhnu zápisník
a tužku. Navedla mě, ať na vršek čisté stránky napíšu velkými

červenými písmeny PROJEKT MADELINE. Poslechla jsem ji a ještě to podtrhla. Jo je typ, který má rád všechno sepsané. Taková věc vás může dostat do maléru, když si nedáváte pozor. Zírala do bloku, já se zas napila a vychutnávala si, jak se mi teplo vína šíří do těla. Usmála jsem se a Jo taky, udělaly jsme totéž ve stejnou chvíli jako už tolikrát předtím. Říkala mi, co mám psát, a já si horečně zaznamenávala každé slovo a snažila se jí stačit. Byl to dobrý nápad.

„Ona si myslí, že ji nikdy nevyhodí, že Madeline Frostová je *Ráno u kávy*,“ uvažovala Jo. Všimla jsem si, že se své sklenky nedotkla.

„Přesně tak to řekl Matthew. Mohla by z toho být nová znělka.“ Čekala jsem, že se zasměje. Nestalo se.

„Jenomže ona neví, jak ten tvůj rozhovor s Matthewem probíhal. Takže by se to dalo zařídit tak, aby si myslela, že mají plné zuby toho jejího hysterčení a chtějí se zbavit jí,“ pokračovala.

„Ale to by nikdy neudělali.“

„To nemůže vědět jistě. Nikdo není nenahraditelný. Začínám si myslet, že když zasadíme dost semínek, bude ta myšlenka růst. Bez svojí práce by byla nula. Je to její život, všechno, co má.“

„Souhlasím. Ale jak na to? Není čas, teď už ne.“ Zase jsem začala natahovat, nemohla jsem si pomoci.

„To nic. Pobreč si, jestli potřebuješ, dostaň to ze sebe. Naštěstí jsi rozkošná plačka.“

„Nejsem rozkošná ani trochu.“

„Proč to říkáš? Jsi krásná. Jasně, mohla by sis na sobě dát trochu záležet...“

„Díky.“

„Promiň, ale je to tak. Bez mejkapu nevypadáš bledá a zajímavá, ale jenom bledá. Máš hezkou postavu, ale schováváš ji pod věčně stejnými starými hadry.“

„Chci ji schovávat.“

„No tak s tím přestaň.“

Měla pravdu, byla to se mnou bída. V duchu jsem se vrátila k Edwardovi. Musel si gratulovat, že jsem mu nezůstala na krku.

„Na Oxford Street jsem zrovna narazila na svého bývalého,“ oznámila jsem jí a dívala se, co ona na to.

„Na kterého?“

„Nemusíš to říkat takhle, moc jich nebylo.“

„Měla jsi jich víc než já. Kdo to byl?“

„To je fuk. Prostě jsem si připadala jako cuchta, úplný břídil. Lituju, že mě takhle viděl, to je celý.“

„A o co jde? Teď se musíš soustředit na to hlavní. Běž a kup si něco na sebe, pár nových šatů, boty, něco na podpatcích a taky šminky, když už budeš v tom. Zítra musíš vypadat vážně šťastná a sebejistá, prostě podoj kreditku. Madeline věděla, že si s tebou Matthew dneska promluví, bude čekat vyřízenou ženskou, nebo že vůbec nepřijdeš, ale ty ji převezeš. Rozjedeme drby na sociálních sítích. Ovládneme situaci. Víš, co musíš dělat.“

„Jo, vím.“

„Tak maž nakupovat a pak domů. Běž brzo spát a zítra přijď načančaná, jako by tě nic netrápilo.“

Udělala jsem, co mi řekla, dopila jsem a zaplatila. V životě jsem se vždycky držela při zemi, ale teď jsem byla připravená trochu si povyskočit. Než jsem odešla z baru, vytrhla jsem z bloku stránku Projekt Madeline, zmačkala ji, hodila do ohně a dívala se, jak bílý papír hnědne a hoří.

NYNÍ

Druhý svátek vánoční, prosinec 2016 – večer

Když začínám padat poprvé, zapomínám se bát, všímám si jenom toho, že ruka, která mě strká, se tolik podobá mojí. Ale jak se řítím do temnoty dole, táhnu si s sebou svoje nejhorší strachy. Ráda bych vykřikla, ale nemůžu, známá ruka mi pevně svírá pus. Nedokážu vydat ani hlásek, nedokážu skoro ani dýchat. Když mě hrůza vytrhne z té opakující se noční můry, probudím se do další. Pořád si nevzpomínám, co se mi stalo, i když se moc snažím, i když to moc potřebuju vědět.

Lidé přicházejí a odcházejí, kakofonie mumlání, divných zvuků a pachů. Rozmazané siluety se rýsují nade mnou a kolem mě, jako bych byla pod vodou, utápěla se ve vlastních chybách. Někdy si připadám, že ležím na dně jezírka a tíží mě váha kalné tekutiny, naplňuje mě tajemstvími a špínou. Jsou chvíle, kdy si myslím, že utopení bude úleva, aspoň to všechno skončí. Nikdo mě tady dole neuvidí, stejně jsem odjakživa dost neviditelná. Ten nový svět kolem mě se pomalu otáčí těsně mimo můj dosah, zatímco já zůstávám nehybná, dole ve tmách.

Občas se mi povede vynořit se a zaznamenat zvuky, zesílit si je tak, že jsou pro mě zase rozeznatelné, jako třeba teď. Slyším, jak se obrací stránka papíru, jistě nějaká hloupá detektivka, které má tak rád. Ostatní přicházejí a odcházejí, ale on je tu pořád,

nejsem už sama. Uvažuju, proč tu knížku neodloží a nepospíchá ke mně, když jsem teď vzhůru. Pak si vzpomenu, že pro něj vzhůru nejsem, pro něj se nic nezměnilo. Opustil mě veškerý cit pro čas, může být den i noc. Jsem mlčenlivá živá mrtvola. Slyším, jak se otvírají dveře a někdo vchází.

„Dobrý den, pane Reynoldsi. Takhle pozdě byste tu vážně neměl být, ale pro tentokrát snad uděláme výjimku. Sloužil jsem, když včera v noci vaši ženu přivezli.“

Včera v noci?

Mně připadá, že jsem tu celé dny.

Doktorův hlas zní povědomě, to bude tím, že mě ošetřoval. Přemýšlím, jak asi vypadá, maluju si v duchu obrázek vážného muže s unavenýma očima, čelo zamračené vráskami veškerého smutku, jaký kdy viděl. Představuju si, že má bílý plášť, pak si vzpomenu, že je už doktoři nenosí, vypadají jako každý jiný, a moje vymyšlená postava vybledne.

Slyším, jak Paul odkládá knihu a tápe kolem, ze zdravotníků měl odjakživa hrůzu. Vsadím se, že vstal, aby si s ním potrásl rukou, vlastně to vím. Nemusím ho vidět, abych věděla přesně, co udělá, dokážu předvídat každý jeho krok.

„Nechcete, aby se vám na tu ruku někdo podíval?“ ptá se doktor.

Co má s rukou?

„Ne, to nic.“

„Máte ji škaředě pošramocenou. Vážně nechcete? Není to problém.“

„Vypadá to horší, než to je, děkuju vám. Víte, jak dlouho bude v tomhle stavu? Nikdo mi nic neřekne.“ Paulův hlas mi zní divně, tiše a přiškrčeně.

„V téhle fázi se to těžko odhaduje. Vaše manželka utrpěla při nehodě velmi vážná zranění...“ a pak na chvíli vypnu, v hlavě mi ta slova znějí pořád dokola. Moc se snažím, ale pořád nic, žádné vzpomínky na nehodu. Nemám dokonce ani auto.

„Řekl jste, že jste tu byl, když ji přivezli. Byl u toho ještě někdo jiný? Chci říct, zranil se ještě někdo?“ ptá se Paul.

„Ne, pokud vím, tak ne.“

„Takže jela sama?“

„Žádná jiná auta tam nebyla. Těžko se mi na to ptá, ale vaše žena má na těle jisté stopy. Víte, jak k nim přišla?“

Jaké stopy?

„Myslel jsem si, že to je po té nehodě,“ odpovídá Paul. „Předtím jsem je neviděl...“

„Aha. Zkusila si vaše žena někdy ublížit?“

„Jistěže ne! K tomu nemá sklony.“

A k čemu mám sklony, Paule?

Možná, že kdyby si mě trochu víc všimal, věděl by to.

„Zmínil jste se, že když včera odcházela z domu, byla rozrušená. Víte, kvůli čemu?“ zajímá se doktor.

„Nic zvláštního. Nějaké problémy v práci.“

„A doma bylo všechno v pořádku?“

Všichni tři sdílíme rozpačité ticho, až se do něj zařízne Paulův hlas.

„Až se probere, bude to pořád ona? Bude si všechno pamatovat?“ Tak moc se soustředím na uvažování o tom, co asi nechce, abych si pamatovala, že málem přeslechnu odpověď.

„Je moc brzo, nedá se říct, jestli se úplně zotaví, má hodně vážná zranění. Neměla zapnutý pás...“

Vždycky jezdím připoutaná.

„... jistě jela dost rychle, když takhle prolétla čelním sklem, a při nárazu utrpěla vážný úder do hlavy. Má štěstí, že to vůbec přežila.“

Štěstí.

„Nemůžeme dělat nic než to brát den za dnem,“ dokončí doktor.

„Ale probudí se, že?“

„To bohužel nevím. Máme někomu zavolat, aby tu byl s vámi? Nějaký příbuzný? Přítel?“

„Ne. Ona je všechno, co mám.“

Zjihnu, když ho slyším říkat ta slova. Nebývala to pravda. Když jsme se setkali, byl hodně oblíbený, každý o něj stál. Jeho první román ho proslavil přes noc. Nemá rád, když to říkám, vždycky to popisuje jako „úspěch přes noc, který mu zabral deset let“. Ale nevydrželo to. Nejprve se to zlepšilo a pak zas hodně zhoršilo. Nebyl schopen psát, slova mu prostě nenaskakovala. Jeho úspěch ho zlomil a neúspěch nás rozdělil.

Slyším, jak se zavírají dveře, a uvažuji, jestli jsem zase sama. Pak zaslechnu tiché cvakání a v duchu Paula vidím, píše textovku. Zvláštní, nepamatuju si, že by kdy komu psal. Jediní lidé v jeho životě jsou teď jeho matka, ta odmítá komunikovat jinak než telefonicky, a to jen, když něco potřebuje, a jeho agentka, ta spíš píše maily, nemají už pořádně o čem jednat. Se mnou si psával, ale mně teď asi těžko píše. Myšlenky se mi tak hlasitě převalují v hlavě, že je musel slyšet.

„Dal jsem jim vědět, kde jsi.“ Povzdechne si a popojde k posteli. Jistě myslel mou rodinu. Moc přátel nemám. Po zádech mi přejíždí nevysvětlitelný mráz a v pokoji se zase rozhostí ticho.

Vzpomenu si na rodiče a bodne mě bolest. Jistě se je pokusil kontaktovat, ale oni hodně cestují a touhle dobou jsou těžko k zastížení. Často spolu celé týdny vůbec nemluvíme a není to vždycky jenom kvůli cestám do zahraničí. Uvažuji, kdy se ukážou, pak se opravím a přemýšlím, *jestli* se vůbec ukážou. Nejsem jejich oblíbené dítě, jsem dcera, kterou měli odjakživa.

„Ta děvka,“ uleví si Paul hlasem, který skoro nepoznávám. Zaslechnu škrábání noh židle na podlaze. Stíny nad mými víčky ztmavnou a já vím, že stojí přímo nade mnou. Znova mám nutkání ječet, a tak to zkusím. Ale nic se nestane.

Tvář má tak blízko mé, až cítím jeho horký dech na krku, když mi šeptá do ucha: „Drž se.“

Nevím, co to má znamenat, ale otevřou se dveře. Jsem zachráněna.

„Bože můj, Amber.“ Dorazila moje sestra Claire.

„Nemáš tu co dělat,“ oboří se na ni Paul.

„Jistěže mám. Měl jsi mi zavolat dřív.“

„Kéž bych ti nevolal vůbec.“

Nechápu ten konflikt dvou temných stínů tyčících se nade mnou. Claire a Paul spolu vzdychky vycházeli.

„No, tak jsem tady. Co se stalo?“ ptá se a přichází blíž.

„Našli ji pár mil od domu. Auto je na šrot.“

„Tvoje zatracený auto je všem u prdele.“

Nikdy jsem Paulovo auto neřídila. Nikdy neřídím.

„Všechno se to spraví, Amber,“ brouká Claire a bere mě za ruku. „Už jsem tady.“ Její studené prsty se obalí kolem mých, vrací mě to do doby, kdy jsme byly malé. Odjakživa se ráda držela za ruce. Já ne.

„Neslyší tě, je v kómatu,“ poučí ji Paul a zní to, jako by z toho měl radost.

„V kómatu?“

„Jsi na sebe pyšná?“

„Já vím, že jsi rozčilený, ale za tohle já nemůžu.“

„Ne? Jistě máš právo o ní vědět, ale vítaná tu nejsi.“

Myšlenky mi víří, nechápu nic, co říkají, připadám si jako v paralelním vesmíru, kde nedává smysl nic, co je kolem.

„Co se ti stalo s rukou?“ všímá si Claire.

Co to má s tou rukou?

„Nic.“

„Měl by se ti na to podívat doktor.“

„To nic.“

Pokoj, který nevidím, se začne otáčet. Snažím se udržet na hladině, ale voda víří kolem a ve mně, polyká mě a táhne zpátky do temnoty.

„Paule, prosím. Je to moje sestra.“

„Varovala mě, ať ti nevěřím.“

„Jsi směšný.“

„Vážně?“ Všechno je mnohem tišší než předtím. „Vypadni.“

„Paule!“

„Řekl jsem, vypadni!“

Tentokrát žádné zaváhání. Slyším, jak se sestřiny boty na podpatcích vzdalují. Dveře se otevřou, zavřou a já zase zůstávám sama s mužem, který mluví jako můj manžel, ale chová se jako cizí člověk.

PŘEDTÍM

Pondělí 19. prosince 2016 – večer

Vystoupila jsem z vlaku a vydala se po tichých předměstských ulicích k domovu a k Paulovi. Pořád jsem nevěřila, že se dá pro záchranu mého místa něco udělat, ale snad mi tenhle plán aspoň získá dost času zařídit, co potřebuju. Jemu to neřeknu. Možná ani nikdy nebudu muset.

Nebyla by to první práce, o kterou jsem přišla za tu dobu, co jsme spolu. Má kariéra televizní reportérky zničehonic skončila přede dvěma lety, můj redaktor tehdy začal být kapku přitulný. Práci ruku v ruce si vyložil po svém. Jednoho večera mu ta ruka vjela až pod mou sukni a druhý den mu na zaměstnaneckém parkovišti někdo objel jeho BMW mincí. Myslel si, že jsem to byla já, a už mě nepustil do vysílání. A nikdy už nedostal příležitost si na mě sáhnout. Odešla jsem dřív, než našel záminku, proč mě vyhodit, a upřímně řečeno, byla to úleva. V televizi jsem to nesnášela. Ale Paula to zdrtilo. Měl tuhle mou verzi rád, miloval ji. Doma jsem se mu věčně pletla pod nohy. Už jsem se nepodobala ženě, jakou si vzal. Byla jsem nezaměstnaná, oblékala se jinak a neměla jsem historky k vyprávění. Loňský rok na jedné svatbě se mě sousedé u stolu zeptali, co dělám. Než jsem stačila odpovědět, Paul mě předběhl. „Nic.“ Někdo, koho miloval, se stal nikým, a ten nikdo mu vadil.

Řekl, že se mu hůř píše, když jsem celou dobu doma. Dole na zahradě měl postavenou nóbl boudu, takže tam mohl dřepět a namlouvat si, že nejsem doma. Před šesti měsíci si Claire všimla inzerátu z *Rána u kávy*, poslala mi adresu a pobídla mě, abych odpověděla. Nečekala jsem, že místo dostanu, ale vyšlo to.

Klopýtala jsem po zahradní stezce a zašmátrala v tašce po klíčích. Zmátlo mě, že z domu slyším hudbu a smích. Že by tam nebyl sám? Vzpomněla jsem si, že jsem se mu odpoledne zkoušela dovolat, ale nebral to a neobtěžoval se zavolat mi zpátky. Ruce se mi trochu tráslly, když jsem otvírala dveře.

Seděli na pohovce a smáli se. Paul na svém obvyklém místě, Claire na mém. Před nimi na stole se rozkládalo zrádné zátiší: skoro prázdná láhev od vína a dvě sklenice.

A to ani nemá ráda červené.

Vypadali trochu překvapení, že mě vidí, a já se cítila jako ve-třelec ve vlastním domě.

„Čau, ségro. Jak je?“ zeptala se Claire, zvedla se a políbila mě na obě tváře. Značkové skinny džínsy vypadaly, jako by je měla namalované na těle, dole vykukovaly drobné, pečlivě upravené prstíky. Upnutý bílý top odhalil víc, než by měl, když vstávala. Nepamatovala jsem si, že bych ho na ní viděla, musí být nový. Obléká se, jako by byla pořád mladá, jako by se na nás muži dívali stejně jako dřív. Pokud ano, já to nevnímám. Dlouhé blond vlasy měla vyžehlené a zastrčené za uši, jako by měla neviditelnou čelenku. Všechno na ní bylo úhledné, upravené a kontrolované, na hony vzdálené mně. Stála blízko a čekala, co řeknu. Její parfém se mi vkradl do nosu, do krku, cítila jsem ho na jazyku. Znamý, ale nebezpečný. Odporně sladký.

„Já myslel, že jdeš dneska po práci ven?“ ozval se Paul ze svého místa.

Přimhouřenýma očima si změřil mé nákupní tašky s novým oblečením, hezky složeným v povijanu z hedvábného papíru. V duchu jsem ho vyzývala, ať jen něco řekne. Jsou to moje pe-

níze, vydělala jsem si je. Utratím si je, za co chci. Odložila jsem tašky a všimla si hlubokých rudých rýh, které mi plastové uši vyřízly v prstech.

„Něco mi do toho přišlo,“ prohodila jsem Paulovým směrem a obrátila se ke Claire: „Já nevěděla, že přijdeš. Stalo se něco?“ Bylo mi jasné, o co tady jde.

„Všechno je v pořádku. David dneska zase pracuje dýl. Přišla jsem na holčičí pokec, ale zapomněla jsem, že ty na rozdíl ode mě žiješ společenským životem.“

Snažila se hodně, vypadalo to, že jí od úsměvu bolí tvář.

„Kde máš děti?“ zeptala jsem se. Úsměv se vytratil.

„U sousedky, nic jim nechybí. Nenechala bych je s někým nespolehlivým.“ Obrátila se k Paulovi, ale ten jen hleděl do země. Rty měla flekaté od vína a tváře trochu zrudlé, nikdy moc neuměla pít. Tehdy jsem to zahlédla, ten výraz v jejích očích, známý záblesk nebezpečí. Věděla, že jsem si toho všimla a že jsem nezapomněla, co znamená. „Měla bych jít. Je později, než jsem si myslela,“ prohodila.

„Pozvala bych tě, abys zůstala, ale musím si promluvit se svým manželem.“ Chtěla jsem říct s Paulem, ale podvědomí považovalo za nutné to změnit.

„Jasně. No, zase se brzo uvidíme. Doufám, že je v práci všechno v pořádku,“ dodala, vzala si kabát a kabelku a nechala na stole nedopitou skleničku. Jakmile se dveře zavřely, přemohla mě lítost. Věděla jsem, že bych měla jít za ní a omluvit se, aby věděla, že ji mám pořád ráda, že je to mezi námi v pořádku. Ale neudělala jsem to.

„No, to teda bylo trapný,“ poznamenal Paul.

Neodpověděla jsem, ani se na něj nepodívala. Místo toho jsem bez uvažování zamkla přední dveře na dva západy, vzala její skleničku a šla do kuchyně. Šel za mnou a zastavil se ve dveřích, zatímco jsem vylévala víno do dřezu. Tmavě rudá se rozlila na bílém porcelánu a já otočila kohoutkem, abych to smyla.

„Ano, bylo to trochu divné, přijít domů a načapat manžela a sestru, jak si užívají příjemný večer.“ Víno, které jsem sama vypila, ta slova maličko rozmazalo. Z Paulova výrazu jsem vycítila, že si myslí, že jsem směšná, nebo žárlivá, nebo obojí. Tak to nebylo. Děsilo mě, co to znamená, když jsem je takhle přistihla. Určitě věděla, že tu nebudu, a dětem sehnala hlídání, chystala se na to předem. Nedokázala jsem mu to vysvětlit, nevěřil by mi, on ji nezná jako já a nechápe, čeho je schopná.

„Neblázní. Myslel jsem tebe, jak jsi jí řekla, ať vypadne. Přišla sem za tebou, bylo jí dost bídne.“

„No, mohla třeba zavolat, když se se mnou chtěla vidět.“

„Prý ti volala, několikrát. Nebrala jsi jí to.“

Vzpomněla jsem si, že Claire dnes vážně dvakrát volala. Poprvé během mého rozhovoru s Matthewem, jako by vycítila, že se něco děje. Obrátila jsem se k Paulovi, ale chyběla mi slova. Něco na něm mě v tu chvíli rozčilovalo. Pořád byl přitažlivý muž, ale život, jaký si zvolil, ho opotřeboval a unavil, jako když kus stříbra časem ztratí lesk a zmatní. Byl hubený, jeho kůže vypadala, jako by ji zapomněl na slunci, vlasy moc dlouhé na muže jeho věku, vlastně nikdy nedospěl. Z toho, jak zatínal zuby, jsem poznala, že na mě má vztek, a to mě kdovíproč vzrušilo. Nemilovali jsme se už dlouho, od našeho výročí. Možná to teď takhle bude, svátek jednou ročně.

Obrátila jsem se k troubě, prsty se zkroutily známým gestem. Nikdy dřív jsem neprováděla své rutinní pohyby před ním, ale už mi to bylo jedno.

„Stalo se něco v práci?“ zeptal se.

Neodpověděla jsem.

„Já nevím, proč tam ještě jsi.“

„Protože to potřebuju.“

„Proč? Peněz máme dost. Mohla bys to zkusit zase v televizi.“

Rozhovor pokryla vrstva ticha, udusila slova, která si vždycky myslíme, ale nikdy nevyslovíme. Rozhlas zahubil jeho televizní hvězdu. Dál jsem zírala na troubu a v duchu začala počítat.

„Můžeš toho nechat? Je to potrhlé.“

Nevšímala jsem si ho a pokračovala ve své rutině. Cítila jsem, že na mě hledí.

Kolečka se točí, točí...

Poslední dobou se vlastně jenom hádáme.

Točí, točí jen...

Nemám ve zvyku brečet, mám jiné způsoby, jak vyjádřit smutek.

Kolečka se točí, točí...

Kéž bych mu mohla říct pravdu.

Celý dlouhý den.

V hlavě se mi vynořila vzpomínka z dětství. Hned jsem toho zalitovala.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Paul a konečně se odlepil ode dveří.

„Ne,“ zašeptala jsem a nechala se obejmout.

Byla to pravda, ale ne celá.

DŘÍVE

Pondělí 16. září 1991

Milý deníčku,

dneska byl prima den, začala jsem chodit do nové školy. Na tom by nebylo nic prima, stává se to často. Ale dneska to bylo jiné, skoro jako by to tentokrát mohlo vyjít. Moje nová třídní je hodná. Vsadím se, že až ji uvidí máma, řekne: „Paní MacDonaldové chutná, co?“ Tohle máma říká často, chce tím říct, že je někdo tlustý. Máma říká, že je důležité vypadat co nejlíp, protože knížka se sice nemá hodnotit podle obálky, ale stejně se to tak děje. Paní MacDonaldová je starší než máma, ale mladší než bábi. Představila mě třídě a nedělala s tím takové cavyky, jako se dělávají. Pak mi řekla, ať si sednu. Jediná volná lavice byla vzadu, a tak jsem šla tam. Na první den ve škole to bylo OK. Máma říká, že tentokrát už tu rozhodně vydržíme, ale to říkala i předtím.

Ve třídě se teď čte deník holky jménem Anne Franková, ale teprve začali, tak jsem o moc nepřišla. Holka ve vedlejší lavici mě nechala číst spolu s ní. Prý jí mám říkat Taylorko, příjmením, ale to je mi fuk. Všimla jsem si, že má na vestě prach z křídý, a hned jsem poznala, že patří k děčkám, co nejsou moc oblíbené.

Za domácí úkol si máme psát deník jako Anne Franková, celý týden, ale ona to dělala mnohem dýl. Nejlepší na tom je, že to pak nemusíme odevzdávat, protože paní MacDonaldová řekla, že deník je soukromá věc. Uvažovala jsem, že se na to vykašlu a nikdo to nezjistí, ale máma s tátou se dole zas hádají, a tak jsem si řekla, že to zkusím.

Můj deník asi nebude tak zajímavý jako ten Annin. Nejsem moc zajímavá. Paní MacDonaldová říkala, že když nebudeme vědět, co psát, máme si vymyslet tři neupřímnější věci o sobě. Že tři věci vymyslí každý a být k sobě upřímný je důležitější než být upřímný k ostatním. Takže tohle jsou první tři věci, které ti, deníčku, svěřím (a všechny jsou pravda):

- 1. Je mi skoro deset.*
- 2. Nemám žádné kamarády.*
- 3. Naši mě nemají rádi.*

Na pravdě je otravné to, že bolí.

Moje bábi umřela na rakovinu. Když onemocněla, přistěhovali jsme se k ní, ale to jí nepomohlo. Bylo jí dvaadešedesát let, to je hodně, ale máma říkala, že byla na umření ještě mladá. Bývala jsem s bábi často, brala mě na bezva místa a poslouchala, co říkám. Neměla moc peněz, ale tenthle deníček mi dala loni k Vánocům. Tvrdila, že když si budu zapisovat, jak mi je, pomůže mi to všechno zvládat. Už je to skoro rok, já ji neposlechla, ale teďka toho lituju. Škoda, že jsem si nezapisovala, co mi říkala, protože už to pomalu zapomínám.

Myslím, že mě naši dřív měli rádi, jenomže já je mockrát zklamala a přestalo je to bavit. Nemají rádi ani jeden druhého, hádají se a věčně na sebe křičí. Hádají se o spoustu věcí, hlavně o peníze, protože je nemáme. Taky se hádají

kvůli mně. Jednou po sobě tak řvali, že naše stará sousedka zavolala policii. Máma řekla, že je to hrozně trapný, a když policie odjela, hádali se ještě víc. Už tam nebydlíme a máma tvrdí, že je to jedno a že by si lidi měli hledět svého. Prý že to bude „nový začátek“, až se přestěhujeme sem, a „nebude to prima, mít nové kamarády?“ Ona si nevšimla, že nemám ani žádné staré.

Dřív, když jsme se někam přestěhovali, jsem se kamarádila, ale pak mi bylo vždycky moc líto, že se musím loučit. Teď už je mi to fuk. Kamarády nepotřebuju. Někdo se mě zeptá, jestli nechci přijít na jeho narozeninovou oslavu, a já řeknu, že ne a že to mám zakázané, i když bych mohla jít. Ani mámě ty pozvánky neukazuju a hážu je do koše. Problém s chozením na návštěvy je ten, že ti lidi pak chtějí přijít ke mně. Bábi vždycky říkala, že knížky jsou stejně lepší kamarádi než lidi. Knížky vás vezmou všude, když je necháte, vykládala, a podle mě měla pravdu.

Když bábi umřela, slíbila máma, že to tady přebudujeme, ale skutek utek. Spím v babiččině pokoji, v posteli, kde jeden den usnula a už se neprobudila. Máma řekla, že bych měla dostat novou, ale já nechci, ještě ne. Někdy se mi zdá, že tam bábi pořád cítím, což je pitomost, ložní prádlo bylo mockrát vyprané a beztak je úplně jiné. V pokoji mám dvě postele. Ta druhá byla dědova, ale ten umřel jinde.

Nic neslyším, asi se na chvíli přestali hádat. Dál to bude vypadat tak, že si táta otevře červené víno a nalije si velkou sklenici. Máma vytáhne z ledničky něco k večeři a udělá si pití, co vypadá jako voda, ale není. Až budu velká, nebudu pít alkohol, nelíbí se mi, co to s lidma dělá. K večeři budou lasagne z mikrovlnky. Naši budou nejdřív mlčet a pak si vzpomenou a zeptají se mě, jak bylo první den ve škole. Řeknu jim, že dobře, něco o učitelích a před-

mětech, a oni se budou tvářit, že poslouchají. Až táta dojí, vezme si zbytek vína do pracovny. Býval to babiččin šicí pokoj. Táta ho přejmenoval, ale stejně tam nepracuje, kouká na malou telku. Máma umyje nádobí a já si sednu sama do obýváku a budu se dívat na velkou televizi, dokud mě nepošlou do postele. V devět mi máma řekne, ať jdu nahoru. Nastaví si na to alarm, aby nezapomněla. Až budu v posteli a oni si budou myslet, že spím, začnou se zase hádat. Když jsem byla malá, bábi mi zpívala, aby se mi líp usínalo. „Kolečka se točí, točí.“ Neměla jsem to moc ráda, ale dneska si to občas zpívám, abych neslyšela, jak táta křičí a máma brečí. Tak tohle je můj život. Říkala jsem ti přece, deníčku, že není tak zajímavý jako život Anne Frankové.

NYNÍ

Úterý 27. prosince 2016

Slyším liják, jako by nesmlouvavá armáda drobných nehtů tuka na sklo a pokoušela se mě probudit z bezedného spánku. Představuju si, že když se těm vzteklým tuknutím nepovede přerušit kouzlo, promění se v slzy a ty plačtivě stékají po skle. Zřejmě je noc, vládne větší ticho než předtím. Vymýšlím si, že můžu vstát, dojít k oknu a natáhnout ruku ven, cítit na kůži déšť a vzhlížet k noční obloze. Toužím po tom a uvažuju, jestli ještě někdy uvidím hvězdy. Všichni jsme stvořeni z masa a hvězd, ale nakonec se proměníme v prach. Měli bychom zářit, dokud to jde.

Jsem sama, ale v hlavě pořád slyším Paulův hlas. *Drž se.* Snažím se, ale věci mi pořád unikají ze sevření. Nechápu, proč se s Claire hádali, vždycky spolu vycházeli dobře. Moje sestra je mladší než já, ale odjakživa byla o krok přede mnou. Lidi nám říkají, že jsme si podobné, ale ona je krásná blondýna a já spíš tmavovlasá neúspěšná imitace. Ona byla ta nová a zdokonalená verze dcery, jakou mí rodiče chtěli odjakživa a považovali ji za dokonalou. Já si to ze začátku myslela taky, ale když přišla k nám do rodiny, na mě se zapomnělo. Naši ji nikdy nepoznali jako já, neviděli, co jsem viděla já.

Cítím, že se propadám do spánku. Bráním se mu, jak jen to jde, a když už se chystám podlehnout, dveře se otevrou.

Vím, že je to ona.

Claire vždycky používala stejný parfém jako moje máma, má zažitě zvyky. A vždycky se voní až moc. Cítím i drobný závan vůně jejího šatstva, jak pomalu prochází pokojem. Nejspíš má na sobě něco přiléhavého a ženského, něco tak malého, že bych se do toho nevešla. Slyším ťukání nízkých podpatků a uvažuju, na co se asi dívá. Dává si načas. Je sama.

Přitáhne si židli a usadí se u postele, nastala její směna němého předcítání. Slyším občasné obracení stránek, přišla připravená. V duchu vidím ty pečlivě upravené ruce, držící knihu na klíně. Představím si svůj pokoj jako sterilní knihovnu a sebe samotnou jako přízračnou knihovnici, která se oboří na každého příchozího: *Pssst!* Claire je rychlá čtenářka, takže když neslyším obracení stránek dost rychle, poznám, že to jen předstírá. V tom je dobrá.

„Kéž by tu byli naši,“ posteskně si.

Jsem ráda, že nejsou.

Chtěla by je tu mít kvůli sobě, ne kvůli mně. Asi by si řekli, že si za to můžu sama, jako obvykle. Slyším, jak odkládá knihu, kterou naoko četla, a přibližuje se ke mně. Moje myšlenky sílí, jsem nucena je poslouchat, ale řítí se mi hlavou a srážejí se, neudržím žádnou z nich, abych ji stačila pochopit. Clairin obličej je teď tak blízko u mého, že cítím kávu z jejího dechu.

„Ještě máš ve vlasech sklo,“ zašeptá.

Jakmile mi ta slova přistanou v uších, vnímám, jak mě to táhne kamsi zpátky. Je to jako procházet pozadu hrozně dlouhým temným tunelem. Ocitnu se na vysoké větvi suchého stromu, shlédnu na sebe a zjistím, že mám pořád nemocniční háv. Poznávám ulici pod svýma nohama, bydlím nedaleko, jsem skoro doma. V dálce hřmí a já cítím spáleninu, ale nebojím se. Natáhnu se po dešťových kapkách, které začínají padat, ale moje ruka zůstává suchá. Všechno, co vidím, má nejtemnější odstín černi, až na drobné světýlko v dálce. Jsem moc ráda, že ho

vidím, dokud si neuvědomím, že to není hvězda, ale reflektor. A vedle druhý. Zvedne se vítr, vidím auto, jak se blíží po silnici ke mně, jede rychle. Shlédnu na ulici a vidím uprostřed silnice holčičku v nadýchaném růžovém županu. Prozpěvuje si.

Třpyť se, třpyť se, hvězdičko...

Zvedne hlavu ke mně.

Co to asi znamená.

Popletla ta slova.

Visíš smutně na nebi.

Auto je už blízko, ječím na ni, aby z té silnice vypadla.

Protože jsi šílená.

Teprve tehdy si všimnu, že nemá obličej.

Sleduju, jak auto kličkuje, aby se jí vyhnulo, dostane smyk a vrazí do stromu, na kterém sedím. Síla nárazu mě málem setřese z větve, ale někdo v dálce mi říká *drž se*. Pode mnou se zpomalí čas. Ta malá holčička se neovladatelně směje a já se v hrůze dívám, jak přední sklo proráží ženské tělo. Pomalu letí vzduchem, obalené závojem tisíců střípků skla. Přistane tvrdě na silnici přímo přede mnou.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!